Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламации неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ, въ Адміністрации „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 174. Недѣля 4 (16) Серпня 1891. Рôкъ I.

Отъ вамъ помирене!

Подавши въ своѣмъ часѣ ухвалы зборôвъ „Народнои Рады въ Турцѣ“, мы вже бôльше були бы до нихъ и не вертали, бо ще передъ тымъ высказали мы свôй поглядъ на першу точку проґрамы тыхъ зборôвъ, котра певно була найцѣкавѣйша и всѣ чекали, якъ еи залагодить „Народна Рада въ Турцѣ“. Якъ она еи залагодила, не беремось сего критикувати; пригадаємо хиба лишь коротко латиньску пословицю, въ котрôй сказано, що розпадають ся горы а зъ нихъ выбѣгає маленька мышь. Бôльше наробилось шуму якъ выйшло хôсна зъ того. Але теперь, коли ухвалы тѣ сталися предметомъ дискусіи, коли москвофільскій орґанъ „Галицкая Русь“ ажь у двохъ числахъ розводить ся надъ справою помиреня партій, то хочемо и мы до сеи дискусіи докинути своє слово.

Мы стоимо при тôмъ, що вже давнѣйше сказали. Партіи — розумѣємо тутъ партіи політичнй — мусять бути въ кождôмъ народѣ, котрый жиє житємъ політичнымъ, мусять отже бути и у насъ. Колижъ, припустѣмъ, въ якôмсь народѣ знайшлись бы люде, котрй бы въ кождôмъ напрямѣ дѣлали противъ интересôвъ того народу, котрй бы єго зовсѣмъ цурались, то очевидно такй люде мусять стратити назву партіи, а можуть называти ся хиба лишь ворогами того народу, навѣть не — противниками, бо въ противникахъ видимо людей, котрй дѣлають вправдѣ въ своѣмъ интересѣ, але шанують и змаганє другихъ. Що у насъ єсть горстка людей, котрй стали просто ворогами нашого народу, того чей не треба доказувати, се знає зъ насъ каждый, хто знати хоче. Длячого однакожь знаходять ся люде, котрй думають, що зъ ними можна, ба и треба миритись, сего не хочемо тутъ розбирати. Чи можливе помиренє зъ ними най хиба послужать доказомъ хочь ось сихъ кôлька слôвъ москвофільского орґану. Згадана ґазета, говорячи про нашй партіи каже, що у насъ суть три партіи, а именно: „старорусская, радикальная и украинофільская, или такъ называемая партія сепаратистовъ, т. є. отступниковъ, такъ якъ они оставили народъ, его исторію и отдались на службу противникамъ русского народа, роспространяя среди него роздоръ и братную вражду“.

Рѣчь очевидна, и лишь для несвѣдомого неясна, що москвофільскій орґанъ, взявши собѣ за основу „рускій“ значить ся россійскій нарôдъ, покрутивъ тутъ все такъ, якъ ему догôдно и зъ вôдси то выйшовъ такій подѣлъ. Пôдъ єго „старорусскою“ партією треба очевидно не кого иншого розумѣти якъ лишь тыхъ, що вже зъ давенъ давна вели борбу противъ Русиновъ, отже не кого иншого якъ лишь нашихъ москвофілôвъ и тй у него найлѣпшй. Радикалы, то щось нового, то — соціялісти. Але за то украинофілы — москвофільскій орґанъ не хотѣвъ отверто сказаты Русины — то вôдступники, що покинули нарôдъ и єго исторію; не сказано лишь якій нарôдъ. А чейже украинофіламъ, то єсть тымъ, що люблять Украину, мила такъ само Галичина и Буковина, Волынь и Подоле и взагалѣ вся руска земля, цѣлый рускій нарôдъ. Тй люде чей не могли покинути свого народу.

Але пощо то розбирати довго ту крутанину. Мы навели еи лишь на то, щобы показати, що колибъ Москвофілы и ихъ орґанъ хотѣли дѣйстно якогось помиреня, то не воювали бы противъ Русинôвъ всѣлякими кругарствами и не выкликували бы роздору, на котрый нѣбы то нарѣкають а зъ котрого поправдѣ тѣшать ся.

И щожъ намъ робити? Чи и дальше нарѣкати на якійсь роздоръ та не думати о нѣчôмъ якъ лишь о якôмсь помиреню? Намъ видить ся, що се пуста робота. Тою дорогою не дôйдемо нѣколи до конця. Мы видимо лишь въ позитивныхъ трудахъ одиноке наше спасеніє и тому не перестанемо нѣколи накликувати до роботы. Що прийде зъ того, що мы будемо збирати ся по повѣтовыхъ або и краєвыхъ вѣчахъ та будемо ухвалювати Богъ знає якй резолюціи? Не перечимо того, що и вѣча та всѣлякй зборы мають и свою добру

Спадаючй звѣзды.

(Конець.)

По переду пояснили мы, що то суть спадаючй звѣзды, и притôмъ сказали мы, що они не спадають, що то намъ лишь такъ здає ся, якъ колибъ они спадали на землю; они лишь перелѣтають попри землю и летять дальше. Але ба, хтось може намъ сказати: тажь прецѣ бувають выпадки, що зъ вôдкись зъ горы спадає камѣне, и то часомъ навѣть дуже велике, на землю. Атже такій выпадокъ бувъ въ 1877 р. въ Сербіи, якъ разъ пôдчасъ сербско-турецкои войны. Тогды зъ вôдкись, якъ бы зъ неба, поспадало кôлькадесять камѣнцѣвъ саме передъ сербску армію, а сербскій ґенералъ казавъ тй камѣнцѣ позбирати и одну часть передавъ бѣлградському університетови а другй пôславъ до Вѣдня до цѣсарского музею. Такъ єсть; буває такъ що и камѣне спадає зъ вôдкись зъ горы, лишь то вже не т. зв. спадаючй звѣзды, але таки дѣйстнє камѣнє, часомъ куснй чистого зелѣза. То спадаюче камѣнє называємо метеорітами.

Метеоріты спадають далеко рѣдше, якъ появляють ся спадаючй звѣзды. Правда, що годѣ знати кôлько метеорітôвъ спадає на землю, бо не у всѣхъ краяхъ люде за ними слѣдять, не всѣ спадають такъ, щобы ихъ можна видѣти и знайти. Однй спадають въ ночи, коли ихъ нѣхто не видить, другй тонуть десь у мори безъ слѣду, або зарывають ся у пѣскахъ пустынѣ та щезають десь въ неприступныхъ пралѣсахъ. Загально припускають, що метеорітôвъ спадає що року не бôльше якъ тысячь, а зъ тыхъ около триста на суху землю, прочй же на воды. Колижъ припустимо, що метеоріты спадають вже вôдъ 5 тысячѣвъ лѣтъ на землю, то можна сказати, що ихъ впало доси не бôльше якъ пôвтора міліона штукъ, а зъ помѣжь тыхъ лишь 45 тысячѣвъ штукъ самыхъ зелѣзныхъ куснѣвъ. Доси призбирано всего лишь 440 штукъ метеорітôвъ; зъ тыхъ видѣли люде 270 штукъ, якъ они спадали.

Якъ разъ добѣгає тому 400 лѣтъ, коли въ Ензісгаймъ въ горѣшнôй Альзаціи упавъ першій звѣстный метеорітъ. Було то дня 7 падолиста 1492 р. Камѣнь упавъ зъ громовымъ лоскотомъ на землю а люде здоймили єго и повѣсили въ церквѣ а коло него поставили таку напись по латинѣ:

„De hoc lapide multi multa, omnes aliquid, nemo satis,“ то значить: о тôмъ камени многй много говорять, всѣ трошки, а нѣхто досыть. И дѣйстно, дуже то мудра була напись, бо те спадаюче камѣнє мимо величезного поступу въ науцѣ єсть все ще для насъ загадочнымъ.

Але про спадаюче зъ неба камѣнє суть и ще старшй вѣсти. Такъ згадує н. пр. славный римскій слѣдитель природы, Пліній про камѣнь, котрый въ дуже давныхъ часахъ, бо ще на 476 лѣтъ передъ рождествомъ Христовымъ упавъ въ Тракіи коло Еґосъ-Потамосъ. Камѣнь той, каже Пліній, бувъ такъ великій якъ вôзъ а такъ выглядавъ зъ верха, якъ колибъ бувъ припаленый. Въ 823 р. мавъ упасти такій камѣнь въ Нѣмеччинѣ а именно въ Саксоніи. Про него розказують, що вôнъ убивъ множество людей и звѣрятъ та що вôдъ него згорѣло ажь 35 сѣлъ.

Въ мѣстѣ Мекка, въ Арабіи, святôмъ у Туркôвъ и взагалѣ у Магометанъ, бо тамъ спочиває ихъ пророкъ Магометъ, єсть въ тамошнôй святини, званôй Каба, великій чорный камѣнь, котрый до нинѣ уважаєсь у Туркôвъ за велику святôсть. Коли той камѣнь упавъ зъ неба, то бувъ, кажуть, червоный, ажь пôзнѣйше вôдъ грѣхôвъ людскихъ ставъ зовсѣмъ чорный. Якй то були грѣхи, можна догадатись ось зъ сего. У всхôдныхъ Индіянъ, въ Сабетмагетъ упавъ бувъ въ 1885 р. камѣнь зъ неба. Тамошнй люде, погане, здоймили той камѣнь, прикрили цвѣтами и зъ великою процесією занесли до мѣста та зложили єго въ однôй святыни а вôдтакъ мастили єго що дня розтопленымъ масломъ и порошкомъ зъ сандалового дерева, доки вôнъ ажь не ставъ зовсѣмъ чорный. Вôдъ такихъ то грѣхôвъ ставъ мабуть и камѣнь въ Мекцѣ чорнымъ.

Величина и вага спадаючого камѣня єсть всѣляка; бувають такъ маленькй якъ зерно проса, а знов и такъ великй, якъ спора бочѣвка. Згаданый вже камѣнь зъ Ензісгаймъ

сторону; але всякі ихъ рѣшеня позôстануть лишь рѣшенями, доки мы въ собѣ самыхъ не выробимо силы, доки не спôзнають другі люде, зъ кимъ мають дѣло. Тому то и бôльшій хосенъ видимо въ такій роботѣ, до котрои забрали ся Русины бучацкого и сусѣднихъ повѣтôвъ, якъ въ хочь бы и якъ розумныхъ але лишь теоретично важныхъ ухвалахъ котрогось зъ нашихъ товариствъ політичныхъ.

Намъ видить ся, що далеко було бы користнѣйше, колибъ Русины въ поодинокихъ повѣтахъ, зôйшовшись на нараду, замѣсть такои нѣ теплои нѣ студенои ухвалы: „Русины всѣхъ-партій лишають споры літературно-національни на боцѣ", ухвалили: „Русины того то а того повѣта ухваляють заснувати у себе товариство господарско-промыслове, спôлку торговельну для скуповуваня и продажи збôжа и т. ин. „Отъ вамъ буде заразъ и помиренѣ! Хто схоче въ такôмъ товариствѣ працювати то й приступить до него. Тутъ певно нѣхто не буде выводити спорôвъ літературно-національныхъ а повѣтови, краеви и цѣлому нашому народови выйде зъ того хосенъ.

До такои хосеннои роботы для нашого народу не приступлять хиба лишь тѣ, що дыбають на его згубу. Они останутъ ся на боцѣ, але за то буде и спокôй и не буде нѣякого роздору. Політикованемъ не зайдемо далеко а працею около матеріяльного пôдвигненя народу поставимо ему найкрѣпшій основы до его дальшого, політичного, економічного и національного розвою.

Ще жие ватажко Атаназіосъ!

Не доѣхали Туреччинѣ кôнця Россія, Болгарія, Греція и Сербія та Чорногора, то доѣдуть ѣй всѣлякі Атаназіосы, котрі майже безъ нѣякого проливу крови накладають на ню таку контрибуцію, що коли такъ дальше пôйде, то нѣчимъ супротивъ тыхъ сумъ буде вôдшкодоване военне, яке Туреччина платить Россіи. По недавнôмъ нападѣ пôдъ Черкескеи на зелѣзницю маемо вже до занотованя другій подôбный случай, зъ тою лишь рôзницею, що симъ разомъ нападъ вôдбувъ ся на хуторъ и що взятй въ неволю люде не суть нѣмецкими лишь французскими пôддаными.

Два Французы, посесоръ фôльварку Султанъ-Чифлікъ коло Омурдженадъ надъ моремъ Мармора, де Реймондъ и его слуга Руффіе, хотѣли минувшои суботы выйти въ поле, де робила вся хуторна служба. Въ хуторѣ не було отже нѣкого. Наразъ напала на нихъ ватага, зложена зъ шѣсть розбишакôвъ пôдъ проводомъ ватажка, котрый называвъ себе Томасомъ, а котрый не хто иншій якъ лишь звѣстный вже зъ пôдъ Черкескеи ватажко Атаназіосъ. Нападенй стали боронити ся, але Реймонъ дôставъ кольбою въ голову а Руффіера пострѣлено въ груди и такъ оба они дôстали ся въ руки розбишакôвъ.

Звязаныхъ приведено передъ ватажка, а той ставъ ихъ точно розпытувати про все, а особливо, кôлько мають они мѣсячно доходу. Реймонъ сказавъ, що всего лишь 10 турецкихъ фунтôвъ (около 120 зр.), а Руффіе що мае лишь 3 фунти. На то сказавъ имъ ватажко, що то не правда, бо они мають якъ разъ три разы тôлько и то була правда. Увязненй стали вôдтакъ доказувати, що за нихъ не дасть нѣхто выкупу, бо они люде бѣдни, а ватажко на то: Не бôйтесь, знайдесь вже хтось, що постараесь о выкупъ. Розбишаки задержали вôдтакъ Реймонда, а Руффіера пôслали до Родосто, щобы вôнъ тамъ сказавъ французскому консулеви, абы той постаравъ ся о выкупъ въ сумѣ 5.000 фунтôвъ (115.000 франкôвъ), бо въ противнôмъ случаю они убьють Реймонда. Конзуль зъ Родосто вôднѣсъ ся заразъ телеґрафічно до французского посла въ Константинополи, Монтебелля, а той удавъ ся до Порты и остаточно Порта признала выкупъ.

Дописъ.

Изъ Снятина.

(Вôдзначенѣ начальника громады Новоселицѣ).

Дня 8. серпня с. р. вôдбуло ся въ сали Рады повѣтовои въ Снятинѣ величаве торжество въ честь надѣленя начальника громады Новоселицѣ, Стефана Козменюка, срѣбнымъ хрестомъ заслуги зъ короною, котрымъ то Его Вел. Цѣсарь высше згаданого начальника яко вельми заслуженого чоловѣка зволивъ вселаскавѣйше вôдзначити.

Запрошенй Свѣтлымъ ц. к. Староствомъ въ Снятинѣ власти телѣ бôльшихъ посѣлостей, начальники громадъ та члены Рады повѣтовои, зôбрали ся о 11. год. рано въ красно украшенôй сали Рады повѣтовои, по надъ котрою хвилювали хоругвы чорно-жовтй синожовтй и червоно-бѣлй, щобы бути присутными торжеству, яке черезъ ласку Наймилостивѣйше намъ панующого Монарха дôстало ся тутешному повѣтови въ удѣлъ.

При вôдгомонѣ выстрѣлôвъ моздѣрныхъ сповнивъ волю Наймилостивѣйше панующого намъ Монарха ц. к. Староста тутешный п. Арвай, попереджуючи тое торжество бесѣдою о заслугахъ обдарованого и о великôй добротливости Цѣсаря, котрый за преданность и вѣрность до панующого дому, за заслуги коло добра загального своихъ пôдданыхъ въ такъ величавый способъ вôдзначуе.

По той бесѣдѣ внѣсъ Староста п. Арвай окликъ въ честь Цѣсаря, котрый зъ одушевленемъ всѣ присутнй при выстрѣлѣ моздѣрôвъ многократно повторили. Потомъ забравъ голосъ Маршалокъ повѣтовый, п. Мойса, и въ дуже краснôй рускôй бесѣдѣ, ставивъ обдарованого за взôръ присутнымъ, котрый то обдарованый, Стефанъ Козменюкъ, яко 16-лѣтный начальникъ громады Новоселицѣ своимъ льояльнымъ поступованемъ, вѣрнымъ сповнюванемъ обовязкôвъ службовыхъ та неутомимою працею коло добра загального дôставъ такъ щедро вôдзначеный. Потомъ заохочувавъ п. Маршалокъ всѣхъ присутныхъ войтôвъ повѣту снятиньского, щобы ишли стежкою, якою пôйшовъ ихъ товаришъ Стефанъ Козменюкъ, щобы ихъ серцями заволодѣла любовь и згода народна, щобы стерегли ся всякого роздору межи народного, а такимъ поступованемъ звязанымъ зъ горячою любовью до панующого Дому, котра то любовь неугасимо живе въ серцяхъ нашого народу, зъєднають собѣ ласку Монаршу. Вôдтакъ внѣсъ п. Мойса окликъ въ честь Цѣсаря, котрый зъ одушевленемъ всѣ присутнй многократно повторили. — Торжество закôнчивъ комерсъ устроеный заходомъ обывателѣвъ въ городѣ Голубаша. Мило було глядѣти на веселй лиця присутныхъ, котрыхъ промова п. Мойсы розъяснила. Бесѣда п. Мойсы зробила на присутныхъ войтôвъ дуже миле враженѣ, котре не затре ся скоро въ ихъ памяти.

Очевидецъ.

Переглядъ політичный.

Вѣсть, будь-то-бы переговоры торговельнй зъ Швайцарією розбили ся, есть безосновна. Вѣденьскй ґазеты доносять, що переговоры тй поступають такъ успѣшно, що вдоволяючій для обохъ сторôнъ результатъ не есть выключеный.

Пôсля старои *Presse*, мае ґенеральна дирекція зелѣзниць державныхъ завести нову знижену тарифу вôдъ 1 вересня для транспорту нафты.

Парискій дописуватель до *Pol. Cor.* каже, що всѣ поголоски, будь-то-бы Порта заинціо-

важивъ до двохъ сотнарѣвъ. Въ 1751 р. упавъ въ Грашинѣ коло Загребу въ Хорватіи камѣнь, котрый важивъ 78 фунтôвъ (39 кільо). Камѣнь той цѣнять нинѣ на 100.000 зр. Камѣнь той бувъ первѣстно зложеный въ архіепископской консисторіи въ Загребѣ, а вôдтакъ дôставъ ся черезъ цѣсареву Марію Тересу до цѣсарского музея у Вѣдни. Славный ученый Палласъ найшовъ пôдчасъ своеи подорожи по Сибіри въ 1772 р. метеорітъ, котрый важивъ 16 сотнарѣвъ. Въ Княгинѣ на Угорщинѣ упавъ 1866 р. камѣнь, що важивъ пôвшеста сотнара.

Метеоріты спадають середъ цѣкавыхъ зъявищь. Они суть до яркости розпаленй и свѣтять бôльше або менше ясно, вôдтакъ даесь чути гукъ якъ вôдъ выстрѣлу арматы, або якъ лоскôтъ зъ богато карабінôвъ наразъ. Вôдтакъ спадае насамперѣдъ множество дрôбныхъ камѣнцѣвъ (въ 1768 р. упало коло Пултуска въ Царствѣ польскôмъ може якихъ сто тысячѣвъ дрôбныхъ якъ просо), а вôдтакъ спадають бôльшй. Метеоріты, спадаючи черезъ воздухъ розгрѣвають ся такъ, що ажъ жарѣють и свѣтять. По нихъ лишае ся часто слѣдъ въ видѣ довгои зъ разу яснои а вôдтакъ темнои смуги, котра зъ того походить, що по спадаючôмъ метеорітѣ лишають ся частинки вугля, котрй зъ разу горять а вôдтакъ гаснуть. Повысше згадали мы про метеорітъ коло Бережанъ, по котрôмъ смуга може до 5 мінутъ стояла; въ 1877 р. було видко въ Люлео въ Швеціи таку смугу по метеорітѣ ажъ 25 мін. Лишь о одномъ случаю звѣстно, що упавшій метеорітъ не бувъ горячій. Въ 1860 р. упавъ именно въ Джурмсаля въ всхôдныхъ Индіяхъ камѣнь, о котрôмъ розказують, що бувъ такъ студеный, що его не можна було дотулити ся. Зъявище се, наколи оно було дѣйстно правдиве, трудно бы пояснити; Можна бы хиба припускати, що той камѣнь, спадаючи черезъ студенй верствы воздуха, прибравъ и ихъ температуру.

Звѣстно дальше, що майже всѣ метеоріты выглядають зъ верха, якъ колибъ були обтопленй, суть покрытй, що такъ скажемо, верхною шкаралупкою чорнои барвы. Можна отже двояко припускати: разъ, що тй метеоріты особливо дрôбнй, спадаючи труть оденъ объ другій и выгладжують ся зъ верха, а вôдтакъ, що они дѣйстно обтоплюють ся. Бували случаѣ, що спадаючій камѣнь покрытый такою шкаралупкою розскочивъ ся вже въ горѣ на кусни, а середина его опôсля вже не зашкаралупилась. Красный примѣръ того дають камѣнѣ упавшй въ 1861 р. въ Бутсура въ всхôдныхъ Индіяхъ. Тогды упало тамъ пять камѣнѣвъ въ чотирохъ мѣсцяхъ, вôддаленыхъ вôдъ себе на якихъ пять до сѣмъ кільометрôвъ. Коли тй каменѣ позбирано, то можна ихъ було дуже добре зложити въ оденъ и переконати ся, що то первѣстно бувъ лишь оденъ камѣнь, котрый розскочивъ ся на пять кусѣнѣвъ. Декотрй зъ тыхъ кусѣнѣвъ були въ тыхъ мѣсцяхъ, що давнѣйше були въ серединѣ, покрытй вже шкаралупкою а декотрй ще ей не мали. Показуесь отже, що камѣнь той розлупивъ ся разъ, коли ще не мавъ шкаралупки а вôдтакъ коли вже була шкаралупка на нѣмъ. Часомъ робить ся въ метеорітѣ дѣрка, а то тогды, коли въ нѣмъ есть сѣрчанъ зелѣза, котрый лекше топить ся якъ зелѣзо. Въ музею въ Вашінґтонѣ есть такій метеорітъ, що выглядае якъ перстѣнь.

Зъ вôдкижь бересь то спадаюче камѣнѣ? Первѣстно думали люде, що то зъ землѣ выходить въ гору якась така мінеральна пара, зъ котрои то камѣнѣ робить ся. Пôзнѣйше говорено, що то камѣнѣ выкидають огнистй горы на мѣсяци а то длятого, бо часто спадае зелѣзо, а зелѣзо може чисте лишь тамъ бути, де нема воды, якъ н. пр. на мѣсяци. Алежь треба зважати, що бы то була за сила, котра бы такъ кинула каменемъ зъ мѣсяця, щобы вôнъ не упавъ назадъ на мѣсяць, але ажъ на землю! Перший ученый, Хлядні, ставъ доказувати, що то спадаюче камѣнѣ, то части якоись розпавшои ся звѣзды, але его стали всѣ высмѣвати. Однакожь и нинѣ мимо великого поступу въ наукахъ не знаемо ще зовсѣмъ докладно, зъ вôдки то камѣнѣ походять. Знаемо лишь то, що они спадають зъ значно бôльшою скоростію, якъ скорость, зъ котрою порушають ся звѣзды. Можна лишь то сказати, що они походять такъ само якъ и спадаючй звѣзды зъ тыхъ сторôнъ свѣтового простору, що суть мѣжъ звѣздами. Можемо также майже на певно сказати, що метеоріты, спадаючй звѣзды и кометы суть однаковои натуры; лишь кометы

вала новѣ переговоры въ квестіи египетской и болгарской, а котрѣ мали бы бути наслѣдкомъ домаганя Франціи и Россіи, щобы Порта натиснула на Анґлію, особливо въ пытаню египетскомъ — суть безосновнѣ, бо анѣ Франція анѣ Россія не мають до того нѣякои причины, а ще въ теперѣшныхъ часахъ, коли французка фльота выбирає ся вôдвидѣти Анґлію. Противно, — каже парискій дописуватель — зъ богато взглядôвъ старають ся тутъ успокоити Анґлійцѣвъ, що ихъ интересы зовсѣмъ незагроженѣ вôдъ Франціи и Россіи, та що ихъ политика и на дальше єсть того рода, що уникає всякого замотаня справъ континентальныхъ. Особливожъ що до квестіи болгарскои можна напевно казати, що льордъ Сальсбері буде теперь уникати якои небудь интервенціи, а супротивъ Россіи и Франціи буде заховуватись зъ властивою єму здержаливостію. Въ французскихъ кругахъ политичныхъ не уважають французско-россійского порозумѣня за елементъ замѣшаня и занепокоєня для Европы — але візита фльоты въ Кронштадтѣ и Порємесъ може борше уходити за поруку мира и неограничає въ жаднôмъ напрямѣ свободы акціи анґлійскои.

Надане ґен. Чернаєву сербскимъ королемъ великои ленты ордера Таковы зробило въ Петербурзѣ тымъ больше враженє, що ґен. Чернаєвъ поперечившися зъ королемъ Миланомъ, вôдославъ бувъ єму всѣ его ордеры.

Россійскій корабель „Москва", везучи жовнѣрôвъ, хотѣвъ переплисти дня 4 с. м. черезъ шию дарданельску, а турецкій комендантъ крѣпости задержавъ корабель, бо помимо недавныхъ умовъ Порта не була повѣдомлена завчасу, що на корабли везуть жовнѣрôвъ. Амбасадоръ россійскій, Нелідовъ, выславъ до Порты ноту, въ котрôй домагає ся вôдшкодованя, бо на корабли не були жовнѣры, але резервісти. Порта позволила кораблеви вкôнци переплисти.

Вѣсть, будь-то-бы урядники зъ окруженя Рістича выразили ся неприхильно о подорожи короля по Россіи, якъ упевняють зъ компетентныхъ сторôнъ,—єсть лишь тенденційнымъ вымысломъ дневникôвъ. Такъ само неправдивымъ єсть донесенє *Köln. Ztg.*, будь-то бы россійскій дворъ оказавъ королеви и его свитѣ свое легковаженє, въ наслѣдокъ котрого повстало невдоволенє, якъ у короля такъ и у особъ зъ его окруженя.

повертають ся далеко поза дорогою, котрою кружить наша земля доокола сонця, та поза воздухомъ нашои землѣ. Спадаючѣ звѣзды перетинають ту дорогу и запалюють ся у воздусѣ, що землю окружає, але вôдтакъ выходять зъ круга землѣ и летять десь въ дальшій просторъ, а метеоріты на конецъ спадають на землю. Метеоріты якъ и спадаючѣ звѣзды складають ся зъ тыхъ самыхъ первѣстныхъ матерій, лишь въ иншôмъ складѣ ихъ, зъ котрого можна догадувати ся, що они повстали тамъ, де нема кисня (кисень, часть нашого воздуха, котра найбольше потрѣбна до житя).

Розходить ся ще о пытанє, чи метеоріты летять въ просторѣ яко твердѣ тѣла, чи яко ґазы або пылъ. Тутъ не можна нѣчого певного сказати; бôльша часть ученыхъ єсть того погляду, що они кружать въ просторѣ яко твердѣ масы. Въ доповненю сеи розвѣдки мусимо ще и то зазначити, що доси маємо лишь три музеѣ, де найбольше призбирано метеорітôвъ; першій єсть цѣсарскій музей у Вѣдни, котрый має 400 штукъ, другій британійскій музей въ Лондонѣ має 390 штукъ а третій парискій музей 375 штукъ.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. Рада шкôльна краєва имєнувала Илярія Олексина при школѣ етат. въ Залужу; Іосифа Сандецкого дѣйстнымъ управителемъ а Михайла Мекелиту дѣйстнымъ учителемъ 4-клясовои школы мужескои въ Пôдгайцяхъ; Евгенію Витошиньску дѣйстною учителькою при школѣ народнôй въ Бруховичахъ; Петра Тотта при школѣ етат. въ Могильници старôй; Якова Ґронка при школѣ етат. въ Диковци; Михайла Галаня при школѣ 4-клясовôй мужескôй въ Белзѣ; Антонія Чижевского дѣйстнымъ учителемъ при школѣ триклясовôй въ Потоцѣ золотôмъ; Антонія Островского при школѣ етат. въ Оссôвцяхъ.

— **„Дванацятка" спѣвацка** пôдъ провидомъ пп. Партицкого и Остапа Нижанкôвского дасть на доходъ фонду будовы руского театру концерты въ Черновцяхъ и Кôцманы. Черновецкѣ Русины ладять ся вже до того концерту. Въ обохъ сихъ мѣстахъ вôдбудуть ся концерты межи 15 а 20 вересня а запросины на нихъ незадовго розôшлють ся.

— **Въ Межибродѣ** коло Выжницѣ сталась така пригода: Дня 8 с. м. пôйшли тамъ двѣ жѣнки, Софія Томякова и Катерина Гожда, купатись до Черемоша, та виръ пôрвавъ ихъ и утопились. Се нещастє зробило въ цѣлôй охрестности прикре вражѣнє. Утопленѣ були рôднѣ сестры: Софія мала 20 рокôвъ и вôддалась щолише передъ Великоднемъ, Катерина мала 25 роввôъ, була вôддана и оставила меленьку дитину. Мужѣвъ обоихъ жѣнокъ не було тогдѣ дома, — може годину передъ тымъ пôйшли зъ сплавами. Громада выслала заразъ пôсланця за ними и они, повѣдомленѣ, завернулись домôвъ.

— **Зновъ якійсь шпѣгунъ россійскій.** Дня 10 с. м. приѣхавъ до Белзця якійсь полковникъ россійскій Николай Дмитровичъ Сонцовъ и хотѣвъ зъ вôдси перейти черезъ границю та поѣхати до Варшавы. Тымчасомъ приарештувавъ его тамъ комісаръ поліціи п. Ґерґовичъ, мимо того, що вôнъ мавъ паспортъ россійскій. Опôсля зô Львова зъѣхала комісія слѣдча, котра забрала полковника зъ собою до староства въ Равѣ.

— **Зъ нужды.** У Вѣдни живъ молодый, працьовитый, 29-лѣтный Штундеръ, котрый минувшого мѣсяця оженивъ ся бувъ зъ дѣвчиною, вôдъ давна єму любою. Штундеръ мавъ корѣнный склепикъ въ Рудольсгаймѣ, однакъ вôдбуть бувъ такъ слабонькій, що до молодыхъ новоженцѣвъ почала заглядати нужда. Звертались до своеи родины зъ прошенями о помôчь, однакъ все даремно. Вкôвци одного дня написавъ Штундеръ до свого батька листъ, що иде въ русло Дунаю шукати звôльненя вôдъ нужды. Батько прибѣгъ заразъ до ихъ мешканя, однакъ заставъ пусте. Давъ знати поліціи а та найшла на березѣ Дунаю останки одежи, а въ рѣцѣ два звязанѣ зъ собою трупы потопельникôвъ, Штундера и его молодои подруги. Весь Вѣдень сильно потрясеный тою подѣєю.

Шѣснацятка спѣвакôвъ

переважно богословôвъ львôвскихъ, завязана ще въ семинаріи 10 червня с. р., має честь повѣдомити Впов. Землякôвъ, що вже зъ початкомъ вересня розпôчне давати вечерки на доходъ побольшеня фонду на будову рускою народного театру у Львовѣ, якъ то и оголошено було въ вôдозвѣ.

Членами шѣснацятки суть товаришѣ: Володимиръ Нижанковскій діриґентъ, Герасимовичъ Микола администраторъ, Туркевичъ Иванъ фортепяністъ, Клишъ Василь, Яросевичъ Іосифъ, Максимовичъ Іосифъ, Дмитрôвъ Несторъ, Левицкій Василь, Садовскій Микола, Скалишъ Іосифъ, Петро Петриця, Кордуба Федôръ, Приставшевскій Володимиръ, Сенета Несторъ, Гура Дамянъ, Нижанкôвскій Петро, Ольшаньскій Иванъ.

Мѣсцевости, де вôдбудуть ся вечерки суть: Самбôръ, Дрогобичь, Сколье, Долина и другѣ, котрѣ незабавомъ разомъ зъ проґрамами оголосить ся особно.

Вôдзываємо ся ще разъ до Впов. Патріотôвъ тыхъ околиць, въ котрѣ мы прибудемо, щобы зволити якъ найчисленнѣйше прибути на нашѣ вечерки, а тогдѣ шѣснацятка дôпне той цѣли, котра єй едино лежить на серци.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

15 серпня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·40 10·30	9 — 10· —	9· — 10·15	9·50 10·50
Жито	7·25—8·—	7·——7·75	6·75—7·80	7·50—8·25
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·50 зл.

Жито пошукує ся.

Поѣзды зелѣзничѣ.

Пôсля годинника львôвского. (Одъ 1 червня 1891).

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Орлова (на Ясло Ряшѣвъ вôдъ 1 липня до 31 серпня		8·12		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіслава	8·—	2·—		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·53		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя.		3·42		
Зъ Сухои, Хирова и Стрыя.		7·54		
Зъ Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя		9·02		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.		12·19		
Зъ Сокаля и Белзця				4·22
Зъ Жовкви				6·45
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Пôдволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22		10·15	11·05
До Зимноводы-Рудна			4·25	
До Орлова (на Ряшѣвъ-Ясло вôдъ 1 липня до 31 серпня		6·16		
До Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина	9.16	10·24		
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		8·05		
До Стрыя, Хирова и Сухи		8·53		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова		10·50		
До Стрыя, Станіславова, Гусятына, Лавочного, Пешту, Хирова и Стружа		6·20		
До Белзця и Сокаля				9·25
До Жовкви				7·40

Примѣтка: Годины пôдчеркненѣ лінійкою означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Надôслане

Конкурсъ.

„Громада Стецева повѣта снятиньского розписує ліцитацію на будову школы мурованои 21·50 метрôвъ довгои а 13·70 метрôвъ ширнокои пôдъ бляшанымъ дахомъ зъ бѣлои цинковои бляхы. Речинець ліцитаційный 30 л серпня 1891 о 3 год. по полудни въ Урядѣ громадскôмъ въ Стецевѣ, де планъ и условія ліцитаційнѣ переглянути можна. П. н. предприемцѣ зволять взяти участь.

Стецева, 9 н. ст. серпня 189..

Верига, начальникъ гром.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Вилова, 14.*

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 **и** 80 кр.

КВИЗДЫ

Корнайбургскій порошокъ до поживы **коней, худобы и овець.**

Вже майже ôдъ **40 лѣтъ** уживаный зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** въ многихъ стайняхъ при **браку охоты до ѣди, лихимъ травленю** для **поправленя и помноженя молока у коровъ**; порошокъ той пôдтримуе также **силу опираючу ся** звѣрятъ противъ **злымъ вплывамъ.**

Цѣна пуделочка 70 кр. ½ пуделка 35 кр.

Правдивый можна лишь зъ наведеною маркою охоронною, получити у всѣхъ антикахъ и дрогуеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

Franz Joh. Kwizda

k. u. k. österreich. und k. ruman Hoflieferant, Kreisapotheker Korneuburg bei Wien

Въ мѣйскôмъ бюрѣ, (готель Жоржа), выдае ся **карты объѣздни,** котрî приносять знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдае ся **звычайнî карты** подорожнî на лінію Кароля-Людвика по оригінальнôй цѣнѣ.

Мѣйсхе бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.

Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Ковдры шитî по зр. 4 50, 5, 6, 8, 10 зр. и высше

власнои роботы

матерацы волосянî по зр. 14, 16, въ всякôй цѣнѣ по 30 зл.; — вкладки спружиновî до лѣжокъ, подушки пѣрянî и волосянî, сѣнники и т. п. поручае въ найбôльшôмъ доборѣ **Іосифъ Шустеръ, у Львовѣ** улиця **Коперника 7.**

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы) поручае:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и геморондахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускае фльеґму, реґулюе и побуджае травленье, гоитъ раны жолудка, зтягае соки нездоровî, справяе лагôдный ôдхôдъ и дае добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

ПОДЯКА!

Высокоповажаный Панъ Броніславъ **Виткевичь,** аптикарь у Львовѣ.

Поважаный Пане!

Вôдъ двохъ лѣтъ слабувавъ я на тяжкій нежитъ жолудка и мимо лѣкарскихъ порадъ и рôжныхъ лѣкôвъ діеты, вина, ничь менѣ не помагало. Тому то зъ недовѣрчивостію перечитавъ я въ „Народнôй Часописи“ ваше оповѣщене о **„Реґуляторѣ“.** Но по зажитю порошка того, въ сей часъ менѣ полекшало, и нынѣ я вже здоровъ, за що сердечно Вамъ дякую, хотячи ся однакъ забезпечити на будучнôсть, прошу ласкаво прислати менѣ еще два пуделка „РЕҐУЛЯТОРА“.

Зъ глубокимъ поважанемъ:

Антоній Севиньскій,

учитель въ Лѣскахъ п. Белзъ.

Заведенье гигіенично-диететичне

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛѢТЫНЬСКОГО у ЛЬВОВѢ

удержуе на складѣ въ своѣй конторѣ при улицѣ Валовôй ч. 14:

Знаменитî вина лѣчничî

хемично пробованî, найлѣпшого сорта, зъ перворядноѣ фирмы Г. Richier-а зъ Bordeaux, теперь на складѣ:

Малаґа	*цѣла фляшка по*	. .	*3 зр. — кр.*
„	*пôвъ* „ „	. .	*1 „ 60 „*

Вина червенî Bordeaux.

Ludon	*зъ р. 1888*	*фляшка по*	.	*3 зр. — кр.*
St. Julien	„ *1888*	„ „	. .	*3 „ 25 „*
St. Emilio	„ *1887*	„ „	. .	*3 „ 50 „*
St. Estèphe	„ *1884*	„ „	. .	*4 „ — „*

Cognac курацийный:

правдивый французскій въ оригинальныхъ фляшкахъ:

цѣла фляшка		*3 зр. 50 кр.*
пôвъ „		*2 „ — „*

Cognac Fine Champagne

цѣла фляшка		*7 зр. — кр.*
пôвъ „		*3 „ 60 „*

Наведенî вина и коняки высылае на кожде замовленье за **побраньемъ почтовымъ** (числячи якъ найдешевше за опакованье):

Заведенье гиґіеничне Льеопольда Лѣтыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.